

Reflectie

Vanaf zijn zestiende reed de auteur, Erik, regelmatig mee met zijn eerste leermeester en grote voorbeeld, Bert Matter, naar een prachtige kerk met een imposant orgel. En, het was in het bijzonder die kleine deur, die toegang gaf tot de koor- en orgelruimte, waardoor hij, daar gekomen, keer op keer zo gegrepen werd. Het overweldigende ervan.

Het gevoel van verrassing, overweldiging, verbijstering (her)ken ik goed. Als jonge werkende vrouw in een mannenwereld had ik soms behoefte aan rust. Die vond ik in een meditatiecentrum. Op een keer kregen we de opdracht om nergens aan te denken en uit het niets iets te tekenen. Onze gevoelens te verbeelden. Ik had de neiging om weg te lopen. Toch zette ik een lijn. En nog één. Mijn handen deden wat mijn hoofd nog niet wist. Onbewust had ik een vleugel getekend. En pas op dat moment besepte ik wát ik had getekend. En wat ik voelde. Waar ik naar verlangde.

De vrijheid van een vogel. De vrede en kracht van een engel. Als door de bliksem getroffen was ik door dit proces. Nu, zo'n vijftig jaar later, vond ik bij puur toeval de tekening terug. Het gaf me een schok van herkenning en tevens het besef dat ik dat proces van loslaten, toelaten, je ergens aan overgeven, gemist had.

De haiku weerspiegelt het pure gevoel dat zich in Erik ontwikkeld heeft. Hoe hij zich gegrepen voelde door de grandeur van die ruimte, overweldigd door het proces waarbij noten en klanken zich bewegen door dat imposante gebouw, daar één mee worden. Het binnentreden door een kleine deur naar zoiets geweldigs heeft een blijvende invloed op hem; hij zoekt er steeds weer naar.

Soms wil hij het begrijpen, wil hij weten waarom hij zo geraakt wordt. Maar dan, zoals de tanka laat zien, geeft hij zich er helemaal aan over. Want wat moet je anders, als nietig deeltje van zoveel grootsheid?

Inge Steenmeijer